

saaledes som den ærede 2den socialdemokratiske Ordfører (Jessen) bemærkede, ren Besked hele Vejen igennem med Hensyn til Motiverne. Jeg tror, jeg af disse Motiver kunde oplæse Stykker, som vilde gøre mange Medlemmer klare over, hvor farligt et Gebet man her er kommet ind paa. Det fastsættes i Motiverne, at der kan blive Tale om at føre Sag angaaende økonomiske Forhold mellem to Ægtefæller, saa længe de endnu lever sammen. Det er dog en ganske horribel Tanke; men det forudsættes som noget næsten selvfølgelig. Det forudsættes i Motiverne til § 48, at Ægtefællerne opretter Kontrakt med hinanden om Ting, som der overhovedet aldrig burde kunne tænkes paa at oprette Kontrakt om. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse det, da det forekommer mig at være karakteristisk: „Man har imidlertid stærkt diskuteret, hvorvidt det ogsaa burde staa Ægtefæller frit for ved Aftaler at regulere deres Underholdsforpligtelser“. Der fortsættes saa: „At de ikke kan gøre dette, forsaavidt det offentlige Ret angaar, følger af sig selv. Tvivl kan alene opstaa, forsaavidt angaar deres Rettigheder og Pligter overfor hinanden. Saadanne Aftaler er der allerede nu praktisk Brug for, og der vil sikkert blive det endnu mere efter Reglerne i Udkastet, som netop paalægger dem begge en forholdsmæssig Del af Udgifterne og indeholder Bestemmelse om, efter hvilke Synspunkter Dispositionsretten i Husholdningsanliggender skal fordeles. Ægtefæller har derfor ofte Anledning til ved Overenskomst at fastslaa, hvorledes Forpligtelses- og Berettigelsesomraadet skal ordnes i deres Ægteskab, f. Eks. hvilket Tilskud til Husholdningen Manden skal yde, hvilke Indkøb han skal forestaa, og til hvilket Beløb Hustruens Arbejde i Hjemmet skal regnes. At en saadan Aftale foreligger, vil i Konfliktstilfælde kunne være en stor Behagelighed for Parterne selv, og det vil ogsaa kunne være en meget værdifuld Vejledning for den Myndighed, der skal dømme dem imellem“.

Der er altsaa klart nok udtrykt, at det, som man egentlig finder er Idealet, er det, at Ægtefællerne for det første har en indgaaende Kontrakt med hinanden angaaende deres økonomiske Forhold, og dernæst, at de ogsaa har en Kontrakt angaaende deres gensidige Berettigelsesomraade i Ægteskabet og om, hvad der af dem i Ægteskabet skal besørge: hvilke Indkøb Manden skal besørge, nævnes der udtrykkelig. Dette forekommer mig at

være ganske ualmindelig usmageligt. Maatte jeg spørge: Skal saa denne Kontrakt ogsaa behandles ud fra Synspunktet om bristede Forudsætninger, hvis en af Ægtefællerne f. Eks. bliver syg og ude af Stand til at paatage sig det kontraktmæssige Arbejde? Hele Arrangementet her gaar ud paa, hvad hver af Ægtefællerne skal og ikke skal, men man finder intetsteds nogen Pointer af, at Ægtefællerne er fælles om hele Samlivet, at det i Virkeligheden er et Samliv paa alle Omraader, der her er Tale om at regulere. Ja, man antyder, at det er rart at have denne Kontrakt mellem Ægtefællerne, fordi der saa, i Tilfælde af at Ægtefællerne senere skal skilles, er et saa nemt Udgangspunkt for Ordningen af deres Forhold. Man arrangerer altsaa Ægteskabet, som principmæssigt skulde være en livsvarig Institution, saaledes i Form af en detailleret Kontrakt, og forsaavidt det nu skulde vise sig, at det her ikke gaar saa godt, som det burde, kan man altsaa sige: Ja, saa ophæver vi Interessentskabet, og vi har i Forvejen truffet Reglerne for, hvorledes dette Interessentskab skal ophæves! Dette gaar — og det kan jeg ikke tænke mig paa nogen Maade kan blive bestridt, det kan dokumenteres Side op og Side ned i denne Betænkning —, dette gaar som den røde Traad igennem alt, hvad der vedrører Arrangementet efter Kapitel V.

Forslagets § 50 har særlig været nævnt her. Det er den, som afløser Danske Lov 5—1—13 om, at Hustruen kan indkøbe, hvad der er til fælles Nytte og uomgængelig Fornødenhed. Jeg vil derom sige, at jeg har den Opfattelse, at § 50 nærmest lovfæster den Praksis, som har etableret sig. Der har været nævnt det enkelte pudsige Eksempel med de kunstige Tænder. Jeg maa sige, jeg tror ikke, en saadan Dom vilde kunne fældes nu. Den maa ganske sikkert være temmelig gammel. Det forekommer mig, jeg erindrer, at Tilfældet blev benyttet som et Skoleeksempel i sin Tid, da jeg studerede Jura ved Universitetet. En saadan Dom vilde neppe blive fældet nu; saa vidt jeg skønner, maa § 50 siges at ramme det, som Praksis paa dette Punkt efterhaanden er kommet til, og det har for saa vidt min Sympati.

Min principielle Indvending mod dette Kapitel gælder, som sagt, Øvrighedens Indblanding, nota bene, saa længe Ægtefællerne lever sammen; naar Ægtefællerne har opgivet Samlivet, kan der være Grund